

خیلواکی

استقلال

www.esteqlaal.net

جمعه ۳۰ جولای ۲۰۲۱

فریده نوری

افغانستان

آیا طالبان تغییر کرده اند؟

از زمان خروج قوای ائتلاف بین المللی از افغانستان، طالبان به تهاجمات خود افزودند

تا اندازه که هر روز سوال دوباره به قدرت رسیدن شان مطرح می گردد.

در داخل دولت افغانستان، بعضی ها آرزو دارند که با آن گروه طالبان توافق کنند

که فکر می کنند از سال ۱۹۹۰ میلادی تغییر نموده اند

منبع: اخبار له کوروه (La Croix)

خبرنگار: فبریس دُپریز (Fabrice Deprez)

تاریخ: جولای ۲۰۲۱

مترجم: فریده نوری

از نگاه های یک دیگر اجتناب می کنند. مایک پامپیو (Mike Pompeo) وزیر امور خارجه امریکا ملبس با دریشی سیاه و نکتایی سبز خالدار، ملا عبدالغنی برادر با لباس سنتی پیراهن و تنبان به رنگ گل سرشویی، دستمال گردن دراز و دستار، که رهبری مذاکرات از طرف تحریک طالبان را عهده دار می باشد.

برگزاری این صحنه در سپتامبر سال ۲۰۲۰ میلادی به وقوع پیوست. در نزد هر دوی شان یک اندازه ناراحتی هویدا بود، بدون شک یک علامه شعوری حاد از ماهیت تاریخی این لحظه.

طالبان خود را آماده می سازند برای آغاز گفتگو با دولت افغانستان، دولتی که مشروعیت آن را رد می کنند، زیر نظر امریکایی هایی، که نزده سال قبل آن ها از افغانستان جاروب کرده بودند، و حالا همان طالبان موفق به گرفتن وعده خروج شان گردیدند.

بعد از گرفتن عکس، مایک پامپیو به سرعت هونل لوکس شیراتون در دوحه را ترک نمود، و گذاشت تا مذاکره کنندگان دولت افغانستان و طالبان یک توافق برای صلح دریافت نمایند.
طالبان می خواهند قدرت را بگیرند:

کابل می خواهد که طالبان در سیستم سیاسی فعلی داخل شوند، لکن دوباره به قدرت رسیدن گروه بنیادگرا را نمی پذیرند. کم هستند اشخاصی که به خواست کابل باور کنند، زیرا اولاً کابل امتیازات اساسی خود را در آزمون نیرو و قوا در مقابل طالبان از دست داد: از دست دادن حمایت جدید هزار و ششصد نظامی خارجی.

اما و مخصوصاً اگر تصور شود که این گروه یعنی تحریک طالبان آماده تقسیم قدرت هستند، در آن صورت فکر خواهد شد که این گروه دیگر طالب های سال های ۱۹۹۰ میلادی نیستند، که زن ها را به اتهام فاسق بودن سنگسار می نمودند، تلیفون و تلویزیون را منع قرار می دادند و بت های بامیان را انفجار دادند. قبول کردن این که طالبان بعد از شکست دادن نظامی بصورت مکمل حاضرند که قدرت را تقسیم نمایند از تصور خارج است، همچنان از زمان رفتن مایک پامپیو در ماه سپتامبر ۲۰۲۰ میلادی گفتگو ها متوقف است.

طالبان خود را رهبر و مالک، در دره های سر سبز و غنی، و قریه های خشک و بی آب که در کنترل دارند، می دانند. قرار اظهار یک تشکیل غیر دولتی که در قلمرو تحت اداره طالبان فعالیت دارد: « از وقتیکه طالبان موافقه صلح را با امریکا امضاء نمودند، دیده می شود که خود را در رول حکمروا می بینند و از آن مهم تر اشخاص را برای استخدام کردن انتخاب می کنند و ساختار های مدنی خود را در ولایات وسعت می دهند».

در یک پیغام سراج الدین حقانی شخص نمره دو تحریک طالبان، به قومندان های طالب پیغام داد: « بعد از وضعیت نظامی و جهاد، امروز در وضعیت مدنی داخل می شوید»، برای گروه های خود اطلاع می دهد « با مردم به درستی رفتار کنید».

موسیقی و سگرت:

زمانیکه خبرنگار افغان فاضل امین الله قاضی زی در روز های آخر سال قبل به موسی قلعه یک شهر خورد هلمند (هلمند واقع در جنوب - غرب افغانستان) که در سال ۲۰۱۵ میلادی به دست

طالبان افتاد، داخل شد، شهر مذکور آرام، صدای موسیقی در سرک ها شنیده می شد و مردم قریه سگرت در دهن و تیلفون در دست داشتند.

صرفاً تغییرات اوضاع نظر به شرایط؟

لاکن کارکنان کمک های بشری در این باره می گویند که زیادتیر این انعطاف پذیری یک نمایش تحریک طالبان می باشد، و نشان می دهند که قدرت این را دارند که سیاست شان را نظر به حقایق محلات اتخاذ نمایند.

قرار اظهارات کارکنان بشری طرز برخورد شان « بسیار زیاد بستگی به رهبران محلات دارد»، نقل قول از یک مثال حساس که مکاتب دختران می باشد.

اگر در بعضی جا که طالبان ادارات موازی با دولت ایجاد کرده اند مکاتب دخترانه را رد می کنند، برعکس در بعضی جا های دیگر ساختن مکاتب برای دختران را ضروری دانسته و تأکید به ساختن دیوار های ضخیم می نمایند، تا دختران از انظار بیرون محفوظ باشند. کابوس جنگ داخلی:

طالبان به یقین تغییر نموده اند «آن ها ملا های ولایات سال های ۱۹۹۰ میلادی نیستند»، این اطمینان را ادم بکزکو (Adam Baczko)، محقق در پولیتیک ساینس و نویسنده یک کتاب در مورد محاکم طالبان می دهد.

بعد از بیست سال جنگ و کشته شدن شصت هزار نظامی در اردوی افغانستان، و بدون شک زیاده تر از آن از جانب طالبان، تحریک طالبان هم بالای پلان داخلی و هم بین المللی آموخت. «واقعاً هیچ چیز نمی تواند طالبان را در افغانستان متوقف بسازد»

یک محقق می نویسد: «آن ها در شروع از دینامیک های بین المللی شناسایی عمیق نداشتند، مضحک بودند» و اضافه می کند « امروز بالای رسوم دیپلماتیکی تسلط دارند، و یاد گرفته اند که نشان بدهند که تحریک شان به قوانین بین المللی و حقوق زن ها احترام دارد»، لاکن پلان های آینده شان بسیار مبهم است.

«در عوض چیزی که نسبت به سال های ۱۹۹۰ میلادی تغییر نکرده است، این است که طالبان یک تحریک مسلح مذهبی، همراه با یک دید تطبیق دستورات مذهبی در جامعه می باشند».

شیوه و طرز عمل خشونت خود را رها نکرده اند، و در این ده سال اخیر قتل ها و حملات انتحاری را بسیار زیاد نمودند و در مقابل جمهوری اسلامی افغانستان، بازگشت دوباره امارات اسلامی را مانند سال ۱۹۹۶ میلادی ادعا دارند.

چطور می توانیم به یک صلح برسیم که در آن قدرت به صورت مساوی تقسیم نشود؟ «زیرا غیر از این، راه دیگر وجود ندارد».

قرار گفتار یک افغان «اگر صلح برقرار نشود، جنگ های داخلی سال های ۱۹۹۰ میلادی با بازگشت جنگ سالاران و قومندان های مجاهدین دوام خواهد کرد».

در کابل، دولت با وجود تهاجم طالبان پا برجاست

خبرنگار تومه گیشر (Thomas Guichard)

دولت باوجود تقسیم و تفرقه، قبلاً از حمایت ائتلاف بین المللی مستفید بود، لکن حالا باید تنها بالای قوای خود در مناطق شهری حساب کند. اما اگر کابل می خواهد از پیشرفت اجتناب ناپذیر طالبان رهایی یابد یک تغییر در ستراتیژی را لازم دارد.

در بامیان اردوی ملی افغان از حمایت یک تعداد افغان ها برخوردار می باشد، زن ها برای عساکر اردوی ملی کلچه تیار می کنند تا قریه های شان را نگهداری کنند. آخرین تلاش هاست برای جلوگیری از پیشرفت طالبان که به سرعت وسعت پیدا نموده است.

از وقت خروج امریکایی ها، با وجودی این که اردوی ملی افغان را تعلیم های نظامی زمینی و هوایی داده اند، لکن اردوی ملی افغان مرتباً به شکست مواجه است، به اندازه که بعضی ناظرین ترس دارند که امکان دارد کابل در فصل خزان سقوط نماید. تصاویر پیشروی طالبان، کامیابی ناچیز اردوی افغان را نابود می کند، با وجود آن اردوی ملی افغان موفق گردید تا چندین نقاط حیاتی را، مخصوصاً در شرق، در ولایت بدخشان دوباره بگیرند.

یک ناظر اردوی فرانسه اطمینان می دهد « با وجود چیز های که شنیده می شود، اردوی ملی افغان امنیت سرک ها را به دست دارند». در حالیکه طالبان تقریباً ۶۵ فیصد قلمرو افغانستان را که قسمت زیاد آن در قریه جات و دهات موقعیت دارد به دست دارند، دولت افغانستان می تواند بالای شهر ها و مخصوصاً پایتخت های ولایتی را که در کنترل دارد، اتکاء کند.

جونتان شرویدن (Jonathan Schroden) تحلیلگر عملیات نظامی و آگاه در مسایل نظامی افغانستان می گوید: «در دورادور هر شهر یک حلقه دفاعیه قوی موجود است، یک سپر بسیار مؤثر مخلوط، که ترکیب شده از پولیس ها و نظامیان است».

این ستراتیژی چندین مراتبه در این اواخر از برکت کمک هوایی، بسیار مؤثر واقع شده است. « تحلیلگر مذکور علاوه می کند که در این ماه های اخیر، طالبان به مشکلات مواجه شده اند، هر

مراتبه که کوشش نمودند که یک شهر را تصرف نمایند، بسیار تلفات جانی داشتند، و برای شان بسیار قیمت تمام شد».

این ستراتیژی یک مشکل دارد که آن عبارت می باشد از شهر هایی که توسط طالبان محاصره شده اند و کنترل راه ها را دارند، خطر اختناق پوسته های سرحدی موجود بوده و نتایج اقتصادی بسیار خراب دارد به این کشور که محاط به خشکه می باشد. سپین بولدک شهر هم سرحد پاکستان که از آن روزانه ۹۰۰ لاری عبور و مرور میکنند.

اشغال اسلام قلعه در غرب کشور در ولایت هرات سبب قطع شدن تجارت زمینی با ایران گردید (ایران پنجمین کشور شریک تجارتي افغانستان است).

جونتان شروند می گوید که «اردو باید یک عقب نشینی ستراتیژیک در شهر ها نماید، تا به حال، تمام قوت خود را در نبرد به همکاری قوای مخصوص (forces spéciales) که با کفایت تر هستند، صرف نموده اند، لاکن قوای خاص برای جنگ دوامدار ساخته نشده است.

اگر عقب نشینی کنند، ضعف خود را نشان دهنده می باشند. لاکن اگر می خواهد موفق شوند باید دولت ضعف خود را قبول کند و عقب نشینی نماید تا به صورت تدریجی پوسته های سرحدی را یکی پی دیگر بدست آورد». در غیر آن شهر های افغانستان می توانند بین دوازده تا هژده ماه مقاومت نمایند. و طالبان بالای تسلیم شدن حکومت پیشتر از آن حساب می کنند.

از نظر سیاسی دولت افغانستان وزن ندارد، با توجه به این که از سال ۲۰۰۱ میلادی، تاریخ مستقر شدن اش توسط ائتلاف غرب، شهرتش به فساد اداری و رشوه خوری لکه دار شده است.

یک تحلیلگر دیگر می گوید «از نظر نظامی چپه شدن دولت توسط طالبان احتمالش کم است، اما از نظر سیاسی ممکن است».

بازگشت دوباره جنگ های داخلی مردم را پریشان ساخته است، زیرا رئیس جمهور اشرف غنی در رأس یک ائتلاف لقی یا ضعیف است که از جنگ سالاران و زورمندان محلی ساخته شده است، که هر لحظه وی را تهدید می کنند. اعضای دولتش هیچ وقت بالای بودجه و بالای پلان دیپلوماتیک به موافقه نرسیدند. رئیس جمهور نزد مردم محبوبیت ندارد، آینده اش روز به روز در خطر است، همچنان توافق و سازش بین دیگر جناح ها افغان و طالبان نیز غیر ممکن معلوم می شود.